

26/1

28/1

Hr Königson

skulle, om han varit engelsk parlamentsledamot, ha ansetts tvungen att lämna sitt mandat, förklarar folkpartiets förre ledare i första kammaren, rektor Sven Ohlson. Påståendet är lika tvärsäkert som felaktigt. Vid en rad tillfällen har engelska parlamentariker gått mot sitt parti i viktiga frågor, vägrat att rösta för förtroendevotum åt det egna partiets regering och till och med övergått till ett annat parti utan att

lämna sitt mandat — i regel har det inte ens ifrågasatts att de skulle vara tvungna att så göra. Det kanske mest berömda fallet är Churchills övergång från de konservativa till de liberala år 1904. Under de senaste åren har en rad liknande fall förekommit. Mr Nigel Nicolson jämte flera andra konservativa vägrade att följa sitt parti vid Suezkrisen 1956; mr Nicolson uppmanades av sin valkretsorganisation att avgå, men följde under hänvisning till parlamentsledamöternas frihet inte uppmaningen, och en överväldigande opinion inom skilda partier godtog hans handlingssätt. Ett tiotal konservativa som inte röstade för förtroendevotum åt Macmillan vid en Suezdebatt i maj 1957 och rent av trädde ut ur parlamentsgruppen behöll utan bråk sina mandat. Verkligheten är rakt motsatt hr Ohlsons version.

men detta krav på rätning åt mitten gäller inte bara folkpartiet. Även de andra borgerliga partierna måste ompröva sin politiska taktik och klargöra för sig att det viktiga inte är att vinna några tiotusental röster eller något tiotal mandat

Introduktion till Dostojevskij

I SERIEN Världsförfattare har Hans Levander publicerat en monografi över Fjodor Dostojevskij (Natur och Kultur, 7:25). Den lilla boken är en god introduktion till Dostojevskijs liv och författarskap. En del karaktärsticker av Dostojevskijs romaner och romanfigurer är utmärkta, så då det om furst Mysjkin i "Idioten" sägs: "Fursten äger godhet, oförfalskad öppenhet, spontan livsvänlighet och — icke minst — en naturlig värdighet som kanske ingen gestalt i världslitteraturen utom evangelienas Jesus från Nasaret." Vad man saknar är en bild av den enastående spänningen i Dostojevskijs tänkande, men denna brist har boken gemensam med en rad vida mer omfattande biografier (såsom Carr, Simmons och Thomassen); i litteraturförteckningen kunde Levander gärna ha nämnt Meresjkovskij, som trots överdrifter och dunkel mystik just på denna punkt synes mig ha lyckats. Å andra sidan får vi knappast lära känna den "vanlige" Dostojevskij sådan han skildrats främst av sin andra hustru: en älskande make och far, upptagen av vardagslivet likaväl som av sina visioner, svartsjuk, argsint, naiv i sina skämt, sin generositet och sin, trots brottningen med Gud, konventionella religiositet. Men det vore oriktigt att begära ett stort och detaljerat verk av vad som är avsett som en inledning till studiet av det stora geniet. Man vill hoppas att Levanders bok stimulerar till läsning av Dostojevskij; under senare tid synes denne ha förlorat den förgrundsplats inom den "nödvändiga" litteraturen som självfallet borde vara hans.

HERBERT TINGSTEN

Jan. 92. 3k.
Lul. 4m. 2a.
S:a 19